

Kristna
synskadades
förening

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Nummer 1, februari 2019 | Årgång 111

Foto: Mikael Stjernberg

Nätverksträff: Vår Gud bär sår

Lena Johansson

Om vägen

genom cancer

Innehåll

Från verksamhetsledaren	sid 2
Medlemsnytt	sid 3
Ny broschyr	sid 3
Arnold Arrheden	sid 3
Inbjudan gemenskaps- och årsmötesdagar i Hälsingland	sid 5
Vinnare i jultävlingen	sid 6
Nätverksträff: Vår Gud bär sår	sid 7
Om vägen genom cancer	sid 8
Att ta tillbaka	sid 9
Bönetelefonen	sid 11
Tron på Gud	sid 11
Boktips	sid 11

Från verksamhetsledaren

Nu befinner vi oss mitt emellan jul och påsk, ”för där emellan kommer fastan”, som den traditionella ringdansvisan så käckt upplyser oss om. En mellanperiod som kan upplevas tung och trist. Det är vinter, halka och slask om vartannat. Dagarna blir ljusare och fåglar har börjat höras igen men ändå är det ett bra tag tills våren och vitsippor är här. Kyrkohögtiden Fastan som kommer är dessutom inte höjd med färg, musik och glädje utan kan snarare upplevas allvarstygnd, uppoffrande och blek.

Mitt i denna tid har vi den icke kyrkliga högtidsdagen Alla hjärtans dag. Den ägde rum just då denna tidning gick till tryck och just som syskonbandare förberedde det sista inför att resa mot Södra Sunderbyn för att där stråla samman för en helg tillsammans. Alla hjärtans dag har förvisso blivit en mycket kommersiell dag som det finns motstridiga åsikter om men trots allt en dag då särskilt många med ett ord eller hjärtekort visar och uttrycker sin uppskattning till andra. Inte ska vi visa kärlek till andra endast en av årets dagar, men tänk om denna dag i trista mellanfebruari kan få vara en dag som påminner oss och ger skjuts på nytt till året som ligger framför att visa kärlek till

vår omgivning. Kärlek inte bara till de vi har kärast utan också till de medmänniskor vi möter regelbundet eller bara hastigt en gång.

Den uppmärksamme läsaren kanske minns att jag i förra tidningens inledande text skrev om kärleken till Gud och Guds kärlek till oss. Alla hjärtans dag påminner oss om kärleken till andra människor. Denna kärlek påminner också Bibelns texter oss om gång på gång. Jesus säger exempelvis ”Sedan kommer detta: *Du skall älska din nästa som dig själv.* Något större bud än dessa finns inte.” (Mark 12:31) och eftersom han citerar orden från tredje Mosebok så är det inget nytt från och med Jesus utan gällde också långt långt tidigare. Paulus går så långt som att skriva att profetiskt tal, all kunskap, stark tro och offerande inte spelar någon som helst roll om det inte samtidigt finns kärlek. Han understryker avslutningsvis med de ord som blivit något av de mest citerade: ”så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.” (1 Kor 13:13)

Tina Strömberg

”Så består nu tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.” (1 Kor 13:13)

Medlemsnytt

Ny kristen synskadad medlem

Franck Hermann Tchetché, Härnösand
Jeanette Almroth, Stockholm

Ny stödjande medlem

Saidreza Hosseini, Härnösand
Ringmor Karlsson Dunström,
Smedstorp

Till fridens hem

Göta Johansson, Skellefteå, avled
13/12 2018

Ulrika Furuli, Forshaga, avled 13/12
2018

Ny broschyr

Nu har vi en alldeles färsk broschyr med uppdaterad text och nya bilder. Den snygga layouten har vår medlem Carl G Olofsson stått för. Den finns att

ladda ner och läsa på vår hemsida. Har du ett sammanhang där du skulle kunna lägga ut några broschyrer, t.ex. i en kyrkas broschyrställ? Kontakta oss så skickar vi några till dig. På så vis kan vi hjälpas åt att sprida information om Syskonbandet, säkert finns det fler som skulle ha glädje av att få kontakt med oss.

Arnold Arrheden

Den 20 december 2018 fyllde Arnold Arrheden 100 år. Jag ringde då, men av praktiska skäl kunde jag inte prata med honom själv utan bara med fru och dotter, Lilian och Febe. Arnold är numera rullstolsburen, efter att ha haft problem med yrsel många år. Däremot har han varit en rörlig man tidigare med ett utpräglat bra lokalsinne. Jag har blivit ombedd att skriva en artikel om Arnold, och det blir inte så mycket en levnadsteckning utan mer ur min personliga vinkel. En utvikning kring tillgänglig kristen litteratur blir det också, den saken har nämligen varit en av Arnolds hjärtefrågor genom livet.

Jag blev medlem i Syskonbandet 1966. I början av 1970-talet började jag låna inlästa böcker från Syskonbandets bibliotek, och därmed fick jag också kontakt med Arnold Arrheden som hade hand om biblioteket och på den tiden även var ordförande i Syskonbandet. Arnold kom också och besökte mig några gånger i Uppsala där jag då studerade. Kontakten och

Foto: Felicia Andersson/Hela Hälsingland

vänskapen har sedan funnits där genom åren.

Syskonbandet har alltid arbetat för att få fram kristen litteratur för synskadade. När bandspelaren kom och det fanns nya tekniska möjligheter att få fram tidningar och böcker hängde man snabbt på. Årsmötet 1955 valde en kommitté för "Den talande boken" bestående av redaktör Gösta Bryngelson, pastor Erik Albin Söderqvist samt kopeist Arnold Arrheden. För den som undrar vad en kopeist gör, så var det en person som satt och skrev av böcker till punktskrift. Det var så böcker för utlåning framställdes. Det var ett tidsödande arbete eftersom man bara kunde skriva en bok i taget. Att istället kunna lyssna på böcker öppnade nya möjligheter.

Den nytillsatta kommittén samarbetade med De Blindas Förenings Bibliotek. Syskonbandet och De blindas förening gjorde upp ett avtal om samarbete. Syskonbandet valde ut och skaffade böcker de ville ha inlästa samt stod för kostnaderna för originalband och inläsningskostnader. De blindas

förening bekostade kopieringen. Sedan införlivades boken i De Blindas Förenings talboksbibliotek och kunde därefter lånas kostnadsfritt av alla synskadade i landet.

Talbokskommittén arbetade vidare, men bytte 1961 namn till Litteraturkommittén. Med åren blev det ett allt större tryck på att få fram nya talböcker och intressenterna var många. Det fanns röster som tyckte att De Blindas Förenings Bibliotek inte läste in tillräckligt många kristna böcker. Detta ledde till ett beslut att starta ett eget bibliotek. Drivande i frågan var Arnold Arrheden, och det var också han som stod som ansvarig för biblioteket som startade 1966. Som mest hade man ett 50-tal låntagare och omkring 300 talböcker. Biblioteket fanns i ganska precis 35 år, det upphörde med sin verksamhet 2001. De böcker som då fanns kvar skänkte föreningen till Missionen för synskadade i Stockholm, som också de lånade ut kristna talböcker.

Ja, litteratur har varit ett stort intresse i Arnolds liv. Han har ofta också själv tagit till skrivmaskinen och skrivit debattinlägg i olika tidningar. Han blev också aktiv i politiken.

De internationella kontakterna har varit ett stort intresse. Kanske inte så mycket det vi kallar mission, utan mer nordiskt samarbete och inte minst kontakter med England. På 1970-talet var vi tillsammans i England ett par gånger, och representanter för Torch Trust var också här, inbjudna av Arnold. Man kan nog säga att Syskonbandet har varit mer känt, särskilt i frikyrkosverige. I synnerhet i pingströrelsen visste en stor del av predikanterna vem Arnold var, och därmed också Syskonbandet. Men tiderna förändras. Mycket är annorlunda än för en generation sedan, 30 år. Men Arnold finns fortfarande bland oss, 10 år yngre än vår förening, och hedersmedlem. Vi har nu en medlem som är 100 plus och som vi önskar allt gott och Guds välsignelse. Och vem vet: kanske Arnold och Lilian ännu en gång får möta syskonbandare på årsmötesdagen. Årsmötet i år är förlagt till Bollnäs som bara ligger fyra mil från Söderhamn där Arnold bor.

Lars-Ove Arnesson

Inbjudan: Gemenskaps- och årsmötesdagar i Hälsingland

Den 5-9 juni välkomnas alla till Syskonbandets dagar av gemenskap och årsmöte i Bollnäs!

”**Den goda jorden**” är temat för dagarna och detta kommer genomsyra det varierade programmet. Vi gästas av Karin Wiborn som är general-sekreterare i Sveriges Kristna Råd och scoutledare i sin församling. Hon håller i bibelstudium med oss utifrån dagarnas tema. Vi besöker Mobackes Trädgårdscenter där vi ges chansen att få lite grönare fingrar. På lördagen blir det årsmöte och förstås Öppen scen.

Bollnäs ligger i Hälsingland och genom samhället rinner både älv och norra stambanans tåg. Vi håller till på Bollnäs folkhögskola som har nära till både natur och samhällets centrum. I juni kan vi räkna med att snön har smält och sommaren kommit och då går det utmärkt att svalka sig i Ljusnan som omgärdar skolan. Möteslokalen är utrustad med hörselslinga och ledarhundar är välkomna. Omgivningen med

restaurang, lokal och rum är tillgängliga för rullstol. Alla rum har egen dusch och toalett. Som alltid är våra arrangemang fria från alkohol.

Tider: Vi startar på onsdagskvällen den 5 juni med middag kl. 17 och avslutar på söndagen 9 juni vid kl. 14.

Resa: Till Bollnäs tar du dig enkelt med tåg och från stationen till skolan är det bara ca 1 km. Adressen är Skolallén 10, Bollnäs. Syskonbandet erbjuder resesubvention på den del av din resa som överstiger med 500 kr, med maximalt 700 kr.

Deltagaravgift:

1600 kr för del i dubbelrum

2200 kr för enkelrum

Barn 6-12 år 800 kr

Priserna gäller för betalande medlem och för dig som deltar för första gången i evenemang med Syskonbandet. I priset ingår mat, logi, programinnehåll, ledsagning, lakan och handduk. Enskilt bidrag är möjligt att söka fram till anmälningdatumet.

Anmälan: görs senast den 8 maj till

Tina på 08-641 30 95 eller

tina@syskonbandet.se.

Anmälan är bindande fr o m 8 maj och då ska också deltagaravgiften satts in på Plusgiro 36449-7. Avgift återbetalas mot uppvisning av läkarintyg minus en administrationskostnad på 10%.

Från nord till syd, ung som gammal, alla är varmt välkomna!

Vinnare i Syskonbandets jultävling!

Det har blivit dags att presentera vinnaren i Syskonbandets jultävling. Svaret på frågan om vad tomtenissarna letade efter är: bok. Vi grattulerar Dagny Georgii och Elfon Björk som tillsammans klurade ut rätt svar! Hurra!

För dig som försökt men kört fast kommer här en förklaring:

De omkastade orden i grupp a blev: klister, födelse och fri. Alla dessa ord kan sättas samman med ordet märke.

Grupp b: säck, stöd och tavla. Dessa ord kan sättas samman med ordet rygg.

Grupp c: våg, konst och kort. Dessa ord kan sättas samman med ordet ljud.

Du har nu tre nya ord: märke, rygg och ljud. Tanken var att de tre skulle föra dig till rätt svar, nämligen bok (bokmärke, bokrygg och ljudbok).

Vi tackar återigen Kerstin Adestrom för inspiration och idé!

Nätverksträff: Vår Gud bär sår

Den 31 januari samlades människor från olika kyrkor och samfund till en nätverksträff på temat Vår Gud bär sår. Dagen arrangerades av SKR:s (Sveriges Kristna Råds) arbetsgrupp Kyrka-funktionshinder där Tina

Strömberg sitter med som representant för Syskonbandet.

Det var ett 30-tal deltagare som sökt sig till Alvik och Ekumeniska Centret denna gråmulna torsdag i januari. Programmet för dagen utlovade föredrag och konkreta tips på hur kyrkornas verksamhet kan göras tillgänglig för personer med olika funktionsnedsättningar. När alla funnit en plats och försett sig med en god frukostmacka hälsades vi välkomna av Karin Wiborn, generalsekreterare för Sveriges Kristna Råd.

Tyvärr visade det sig att hörselslingan i lokalen inte fungerade. För den som har en hörselnedsättning kan en slinga vara en förutsättning för att kunna delta, höra allt som sägs och inte bli alltför trött i huvudet. En deltagare övervägde till och med att lämna konferensen på grund av teknikstrulet. Lyckligtvis gick det att lösa, en timme senare fanns en hörselslinga på plats, inlånad från Stockholms stift. Den här incidenten blev ett tydligt exempel på hur viktigt det är att ta tillgänglighetsfrågorna på allvar, under hela dagen refererade talare till händelsen.

På förmiddagen höll Arne Fritzon, teologisk sekreterare i Ekumeniska kyrkan, ett föredrag utifrån de två skrifterna: Gåvan att finnas till och En kyrka för alla. Därefter fick vi lyssna till Elna Wahlgren-Lundqvist och Gunnel Kjellermo från Svenska kyrkan. Under lunchen blev det livliga samtal om sådant som sagts under första halvan av dagen. Efter lunch var det dags för Tina att berätta om Syskonbandet och

Biskopen i Göteborgs stift, Susanne Rappmann höll föredrag. Foto: Mikael Stjernberg

om vad som kan vara bra att tänka på för att inkludera personer med synnedsättning i Gudstjänst och kyrkkaffe. Sedan fick vi stifta bekantskap med föreningen Vindens vänner som anordnar seglarläger för personer med funktionsnedsättningar. Under presentationen visades härligt somriga bilder på människor som fick lära sig segla och känna havets frihet, oavsett fysiska förutsättningar. I slutet av dagen fick vi lyssna till biskop Susanne Rappmann som höll ett föredrag på rubriken Vår Gud bär sår. Just den meningen har Susanne tagit som sitt valspråk. Hon talade om det djupt mänskliga i att vara sårbar och sårad.

På det hela taget var det en mycket intressant och givande dag. Nätverksträffar av det här slaget hålls en gång per år, men vartannat år är träffen nationell och vartannat år arrangeras den tillsammans med andra länder i Norden.

Isabelle Ulfsson

Lena Johansson om vägen genom cancer

Lena Johansson är medlem i Syskonbandet och känd för många för sitt glada och skämtsamma sätt. Just därför är det få som anar att hon gått igenom en svår sjukdom. Här berättar hon om sin väg genom cancer.

Jag träffar Lena på Syskonbandets kansli på Gotlandsgatan i Stockholm där styrelsen samlats för möte. Lena har åkt buss från Linköping tillsammans med sin ledarhund, en svart labrador som heter Vilma. Den glada hunden har funnits vid Lenas sida genom sjukdom och behandlingar.

– Jag tror hon märkte att det var något med matte, hon följde efter mig och liksom höll uppsikt, säger Lena och klappar Vilma.

Det var i maj 2017 som Lena fick diagnosen bröstcancer. Tumören upptäcktes tack vare mammografi, Lena hade inte känt att något var konstigt och misstänkte därför ingenting. När beskedet kom var hennes reaktion förvånansvärt lugn.

– Jag kände en väldig styrka och bestämde mig för att jag skulle ta mig igenom det här, så jag åkte hem och fortsatte leva mitt liv som vanligt, säger hon.

Lena fick snabbt påbörja behandling med både strålning och cellgifter.

– Det var cellgifterna som tog knäcken på mig, jag blev så oerhört trött.

För Lena som vanligtvis är en aktiv person blev en promenad plötsligt en närmast oöverstiglig utmaning, men med styrka och envishet lyckades hon klara av vardagen.

– Jag sa till mig själv på skarpen att: nu går du!

När Lena mådde som sämst fick hon lite hjälp med hunden och extra städhjälp, men för det mesta har hon klarat sig själv.

– Det har varit viktigt för mig att inte låta mig påverkas alltför mycket av cancer, läkarna sa till mig att fortsätta göra det jag brukar göra och det har jag gjort.

Lena berättar om en av de märkligaste biverkningarna av behandlingen, hon upplevde att lukt och smak nästan helt försvann.

– Det var tråkigt, inget smakade någonting. Vatten smakade konstigt kemiskt, som att något ämne var tillsatt.

Lena är tacksam för allt stöd hon fått från vänner och familj.

– Bara att någon frågar hur jag mår har betytt otroligt mycket. Jag vet att många har bett för mig och jag har känt mig buren av Jesus.

Kanske är det just genom tro och humor Lena tagit sig igenom sjukdomen.

– Jag döpte tumören till Djävulen och sa till den att den skulle bort!

Nu är Lena frisk, håret har vuxit ut och hon har fått tillbaka sin vanliga

energi. Det hon tar med sig från tiden då hon var sjuk är att svensk sjukvård faktiskt kan fungera fantastiskt bra.

– Jag har blivit väl omhändertagen och känt mig trygg. Nu är jag en erfarenhet rikare.

Isabelle Ulfsdotter

Att ta tillbaka

Vi som har vuxit upp med en grav synnedsättning har vant oss vid att saker inte är gjorda för oss. Det mesta i samhället är till för dem som ser. Vi har lärt oss att nöja oss med särlösningar och halvdana anpassningar. Vi nöjer oss med det näst bästa, ja, vi inte bara nöjer oss, ofta är vi dessutom tacksamma för det. Vi vet att vi lättare får hjälp om vi är snälla och glada, ingen tycker om en krävande person. Det här har vi fått lära oss sedan vi var små. Första gången jag reflekterade över det var när jag undervisade personer som hade förlorat synen som vuxna, i punktskrift. De var vana vid att ha det som de flesta har det och hade inte skolats in i snällhet och tacksamhet. Nej, de blev upprörda och uppriktigt förvånade när de blev utestängda och uteslutna ur sammanhang. De krävde att bli behandlade som fullvärdiga medborgare. Det var en spännande ja, rent av hissande känsla för mig. Den andra gången jag blev uppmärksam på fenomenet var när jag deltog i en musikterapikonferens i Australien. När jag kom till mitt hotellrum låg ett kongressprogram på cd och en taktil karta över konferensanläggningen och väntade på

mig. Jag blev så glad och rörd att jag började gråta för att de hade tänkt på mig. Sedan slog det mig att detta var precis vad alla andra kongressdeltagare hade fått och då blev jag arg. Arg och ledsen för att jag var så ovan vid att bli behandlad som alla andra att jag började gråta när det för en gångs skull hände. När jag flyttade till Örebro och upptäckte att bussarnas hållplatsutrop inte fungerade tänkte jag först att det var något som jag fick finna mig i. Jag vet ju hur man gör. Jag har strategier för att lösa det. Det är krångligt, men det går. Men så en kväll lekte jag med tanken på vad som skulle hända om bussbolaget skulle behandla de seende resenärerna på samma sätt som de behandlade mig.

Sedan skrev jag en insändare: Tänk om det en dag skulle vara så att bussarna inte hade några nummer. Du fick stå på hållplatsen och vara orolig för att ta fel buss. Du skulle också oroa dig för hur det skulle bli om flera bussar kom in till hållplatsen samtidigt. Det skulle bli rörigt, och medan du försökte hitta någon som kunde hjälpa dig, kanske din buss skulle ha åkt sin väg.

Och tänk om det skulle vara så att bussens fönster skulle vara förtäckta, så att du inte kunde titta ut. Då skulle du sitta där och oroa dig för om du skulle komma av på rätt plats. Du skulle inte kunna läsa eller göra något annat avkopplande under resan, eftersom det visade sig att displayen inte heller funkade. Du skulle sitta som på nålar.

Antagligen skulle du be föraren säga till vid din hållplats. Om du hade tur skulle han inte bli sur för att du bad honom. Om du hade tur skulle han inte glömma bort dig, men du skulle inte kunna vara säker. Du kunde lika gärna missa din hållplats och komma försent till ditt möte eller till jobbet.

Det här scenariot är inte särskilt realistiskt tänker du, men där har du fel. För mig, som har en grav synnedsättning är det exakt såhär att åka buss i Örebro.

Vissa saker går inte att tillgängliggöra. Det kommer alltid att finnas saker som fungerar sämre när man inte ser, jag vet, men det som går att ordna, det måste vi ha rätt att förvänta oss. Varför ska vi nöja oss med det näst bästa om vi inte måste? Så har jag börjat tänka allt oftare, men det är ovant. Det dyker alltid upp pekfingerpekande och tillrättavisande tankar som förmanar mig att inte bråka, inte vara så krävande och besvärlig, men jag övar mig på att inte lyssna på dem för jag tror att så länge jag nöjer mig med mindre än andra så signalerar jag både till mig själv och omvärlden att jag är värd lite mindre, att det inte är så noga med mig.

Så när bristerna i tillgängligheten inte åtgärdades bestämde jag mig till slut för att stämma bussbolaget. Jag gjorde det inte själv utan med hjälp av "med lagen som verktyg". Det var en långdragen och krånglig process och jag hade aldrig orkat genomföra den utan deras stöd, men häromdagen gav det till slut resultat. Jag fick ett skadestånd på 20000 kronor. Det förändrar väl ingenting, kan man tänka, det är fortfarande lika krångligt att åka buss i Örebro. Men något har ändå förändrats.

Det har ju blivit en del publicitet kring mitt ärende och då har det visat sig att många människor tycker att jag har rätt. En kvinna ringde till exempel en kväll efter ett inslag på lokalnyheterna:

- Är du den Sofia Thoresdotter som har stämt Nobina, frågade hon med myndig stämma.

- Ja, sa jag.

- Det var bra, nästan röt hon och det hördes att hon verkligen tyckte det.

Andra, både vänner och obekanta, har också hört av sig och sagt att jag har gjort rätt. De tycker helt enkelt att jag ska ha samma service som andra örebroare. För dem är det självklart att vi alla har samma värde och samma rättigheter. Det har fått mig att bli rörd fler än en gång. Skadeståndet är också ett bevis på att bussbolaget erkänner att de har gjort fel när de har diskriminerat mig.

Jag skulle naturligtvis önska att det var självklart för dem att alla deras kunder har samma värde, att de skulle göra allt som stod i deras makt för att vi skulle få samma service utan påtryckningar, men så är det inte. Ett skadestånd och dålig publicitet, däremot, kanske kan få dem att lära sig något, det får framtiden utvisa. För egen del har hela det här äventyret fått mig att se med nya ögon både på mig själv och på andra. Kanske behöver jag inte nöja mig med det näst bästa, kanske har jag rätt att kräva min rätt. För egentligen är det sant som jag hörde på en föreläsning en gång. Det är inte så att vi som har en funktionsnedsättning ska få våra

rättigheter, vi ska få tillbaks dem. Ett diskriminerande samhälle tar ifrån oss rättigheter som vi har, samma rättigheter som alla andra.

Sofia Thoresdotter

Bönetelefon

Bönetelefonen fortsätter första onsdagen i varje månad.

Det är en möjlighet till en liten stund tillsammans då vi möts i bön för varandra och Syskonbandet.

Tiden är kl 20.00-20.30. Givetvis kan de som vill fortsätta att prata längre än så.

Aktuellt nummer du ringer är nu **08-124 107 05** och koden 1908 för att komma in i vårt gemensamma telefonrum.

Samtalet kostar dig inte mer än vanliga samtal du ringer.

Välkommen!

Tron på Gud: betraktelse av Madeleine Oskarsson

Att tro på Gud innebär att vara i hans närvaro, känna att han är verklig och att ha en fast grund att stå på. En insikt och förvissning om att hela ens liv vilar i Guds händer. En djup insikt i människans längtan efter en oändlig kärlek och att endast Gud kan uppfylla denna längtan. Om man vill se och erfara Gud skall man låta sitt hjärta bli vad det från början var avsett att vara. Det är en klar och ren spegel för Gud som är kärlek och som älskar allt som finns till. För att hjärtat ska återfinna sin

ursprunglighet måste man öppna det för Gud. Gud är kärleken. Om vi vill lära oss att älska varandra måste vi öva oss i ärlighet och sanning, mot oss själva och mot varandra.

Kärleken kan inte byggas på känslor. Känslor kommer och går. Men låter vi oss ledas av Gud som är kärleken så får vi en evigt bestående kärlek.

Gud gjorde något och grep tag i mitt hjärta och omslöt mig med sin kärlek.

Jag älskar syskonbandet som en vän i hjärtat.

Bibelord till er:

Ps 51: 12 "Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och ge mig på nytt en frimodig ande."

Ordspråksboken 4: 23 "Mer än allt som ska bevaras- bevara ditt hjärta, för därifrån utgår livet."

Ta mitt hjärta med dig när du går.

Håll det mot ditt öra så ska du få höra att det fortfarande slår.

Guds välsignelse, frid och kärlek.

Madeleine Oskarsson

Boktips

ElsaMaj Pipping tipsar:

Längtan visar vägen: 365 texter för din inre hälsa

Av: Patricia Tudor-Sandahl

Utgivningsår: 2014

Patricia Tudor-Sandahl är psykolog, författare, psykoterapeut och föreläsare. Hon har i många år medverkat i Tankar för dagen i Sveriges radio P1. I den här boken har hon samlat 365 korta texter, en för varje dag, om livet.

Boken finns på Legimus som talbok eller går att låna i punktskrift.

Sist ett tips för dig som gillar att läsa på engelska:

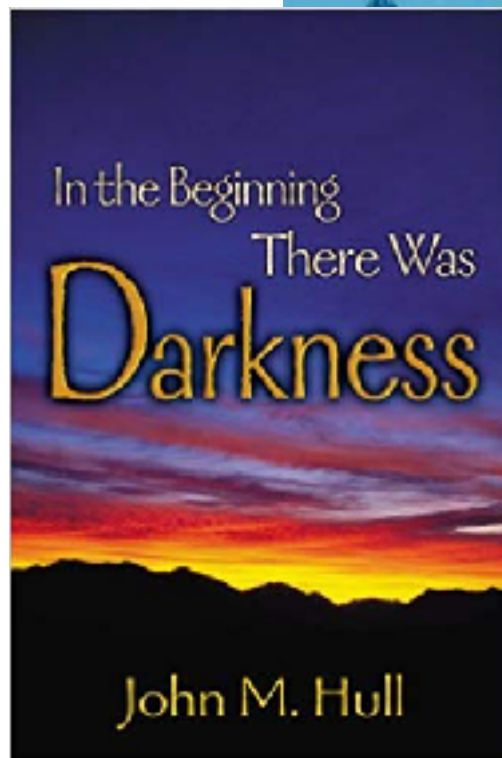
In the beginning there was darkness: A Blind Person's Conversations With The Bible

Av: John M. Hull

Utgivningsår: 2001

I den här boken tolkas Bibeln för första gången ur en blind persons perspektiv. Författaren, som undervisar i religion vid universitetet i Birmingham, förlorade själv synen i vuxen ålder. Det var då det slog honom att Bibeln är skriven av seende. Resultatet är en unik tolkning som ger nya insikter om Bibelns texter för såväl seende som personer med synnedsättning.

Boken finns på Legimus.

SYSKONBANDET - medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Tidningen ges ut på punktskrift, svartskrift, CD och på e-post. Tidningen finns också på vår hemsida, www.syskonbandet.se/medlemstidning.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46 5tr, 116 65 Stockholm

Telefon kansli: 08-641 30 45, 08-641 30 95

E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se.

Ansvarig utgivare: Jenny Näslund, ordförande

Redaktör: Isabelle Ulfsson

Grafisk formgivning: Joachim Kåhlman

Plusgiro: 3 64 49-7 Swish: 123 148 8220